

VESTUVIŲ VAKARAS

Šviesos užgęsta.

Akimirksniu viskas paskęsta tamsoje. Muzikantai nustoja groti. Palapinėje vestuvininkai suspinga, kabinasi vieni į kitus. Ant stalo stovinčių žvakių šviesa, metanti keistus šešėlius ant brezentinių sienų, tik dar labiau viską supainioja. Neįmanoma įžiūrėti, kur kas yra, ar išgirsti, ką kas sako: svečių balsus slopina vėtros kaukimas.

Lauke dūksta audra. Stūgauja, plaiksto palapinę. Su kiekvienu gūsiu palapinės konstrukcija linguoja ir dreba, dejuoja metalinės sąramos. Svečiai išsigandę gūžiasi. Durų uždangos skvernai išsivadavo iš kaspinių ir plevėsuoja kaip vėliavos. Šnypščia prie įėjimo susmaigstyti parafino deglai.

Atrodo, ši audra ypatinga, lieja ant jų sukauptą įniršį.

Elektra dingsta nebe pirmą kartą. Aną sykį lempos vėl stauga užsižiebė. Svečiai toliau šoko, gėrė, rijo tabletes, dulkinosi, valgė, juokėsi... ir pamiršo, kad buvo užgesusios.

Kiek laiko palapinėje tamsu? Tamsoje sunku pasakyti. Kečias minutes? Penkiolika? Dvidešimt?

Svečiai po truputį įsibaimina. Šį kartą tamsa kažkodėl atrodo grėsminga, turinti tikslą. Po jos priedanga gali nutikti bet kas.

*

Pagaliau lemputės vėl užsižiebia. Vestuvininkai pasitinka šviesą šūksniais ir sveikinimais. Ir susigęsta, taip ištraukti iš

tamsos: susigūžę, lyg pasirengę atremti puolimą. Pasistengia viską nuleisti juokais. Beveik sugeba įtikinti save, kad išsigandę nebuvo.

Trijose sujungtose palapinėse turėjo atsiverti linksmybių scena, bet viskas labiau primena nusiaubtą plotą. Pagrindinėje dalyje, kurioje stovi stalai, laminato grindys prilaistytos vyno, ant baltų staltiesių tamsiai raudonos dėmės. Kur tik pažvelgsi, visur pririkiuota tuščių šampano butelių — kelta daug tostų, sveikinta. Po staltiese kyšo nuspirtų sidabrinųjų basučių nosys.

Šokių palapinėje gyvą dainelę vėl užgrojo airiškos muzikos grupė, kad kuo greičiau sugrįžtų šventinė nuotaika. Daug svečių, ieškančių palengvėjimo, skuba ton pusėn. Jeigu atidžiau įsižiūrėtum, per ką jie žengia, pamatytum, kad vienas basas svečias užmynė šukę ir ant laminato džiūsta kraujo pėdsakai. Niekas to nepastebi.

Kiti svečiai braukia į pagrindinės palapinės kampus, dumsius it cigarečių dūmų debesis. Nenori likti, bet nenori ir iš saugios palapinės žengti į siaučiančią audrą. Niekas negali išvykti iš salos. Kol kas ne. Valtys nepasirodys, kol nenurims vėjas.

Visa ko centre stovi milžiniškas tortas. Didžiąją dienos dalį atrodė sveikas ir tobulas, blizgėjo cukriniais lapais apšviestas lempelių. Prieš pat dingstant šviesai svečiai susisprietė apie tortą stebėti, kaip jaunieji jį prapjaus. Dabar jame žioji prasivėrusi raudono biskvito kiaurymė.

Tada lauke pasigirsta naujas garsas. Beveik gali supainioti su vėju. Bet garsas aukštėja, stiprėja, kol jau nebegali supainioti su niekuo.

Svečiai sustingsta. Spokso vienas į kitą. Staiga ir vėl nusi-gandę. Dar labiau, nei užgesus šviesoms. Visi žino, ką girdi. Tai siaubo klyksmas.

IŠVAKARĖS

IFA

Vestuvių planuotoja

Susirinko beveik visas pulkas. Netrukus reikalai įgaus naują pagreitį: šį vakarą vakarienė rinktiniam svečiams, todėl tam tikra prasme vestuvės iš tiesų prasideda šiandien.

Sukišau šampaną į ledą — aperityvas. Aukščiausios rūšies prancūziškas šampanas „Bollinger“, aštuoni buteliai, vynas pietums ir pora dėžių „Guinness“ — kaip nurodė nuotaka. Ne man komentuoti, bet atrodo daugoka. Nors visi suaugę. Esu įsitikinusi, kad moka susivaldyti. Arba ne. Vyriausiasis pabrolis, atrodo, linkęs padauginti; kaip ir visi pabroliai, jeigu atvirai. O pamergė — nuotakos netikra sesuo, mačiau ją vieną klaidžiojančią po salą, susikūprinusią ir skubančią, lyg nuo kažko spruktų.

Dirbdama tokį darbą išsiaiškini visas paslaptis. Matai dalykus, kurių kiti neturi privilegijos matyti. Nugirsti paskalas, dėl kurių svečiai sutiktų nužudyti. Kaip vestuvių planuotoja, negali *leisti* sau ką nors pražiūrėti. Turi atkreipti dėmesį į menkiausią smulkmeną, mažiausius povandeninius akmenis. Jeigu ne, kuri nors srovė ištvins ir virtusi potvynio banga sunaikins visą kruopštų mano planavimą. Išmokau ir dar vieną dalyką: kartais menkiausios srovės būna stipriausios.

Keliauju per Folio pilies žemutinius kambarius, kuriu durpių briketus židiniuose, kad smagiai įsidedgtų vakarui. Mes su Fredžiu pradėjome patys pjauti pelkėje ir džiovinti durpių briketus, kaip daryta daug šimtmečių. Žemiškas durpių dūmas

papildo savitą vietos atmosferą. Svečiams patiks. Be to, nors ir vidurvasaris, saloje vakare atvėsta. Senos akmeninės sienos neįleidžia šilumos iš lauko ir ne itin gerai išlaiko ją viduje.

Šiandien buvo stebėtinai šilta, bent jau vietiniais masteliais, bet rytoj vargu ar išliks tokie orai. Orų prognozės, kiek girdėjau per radiją, pabaigoje minėtas vėjas. Bet kokios stichijos saloje stipriausias; audros čia irgi būna piktesnės nei žemyne, tarsi išsikvepia plakdamos salą. Kol kas saulėta, bet šią popietę seno barometro adata koridoriuje pakrypo nuo GIEDRA į ORŲ PERMAINOS. Nukabinau jį. Nėra reikalo nuotakai matyti. Nors ir nesu įsitikinusi, kad ji imtų panikuoti. Tokios dažniau supyksta ir ima ieškoti kaltų. Gerai žinau, kas pirmas atsidurtų fronto linijoje.

— Fredi, — šūkteliu virtuvėn, — gal jau pradėk ruošti vakarienę?

— Aha, — atsiliepia jis, — situacija valdoma.

Šį vakarą jie valgys žuvienę, tirštą Konemaros žvejų verdamos žuvų ir moliuskų sriubos variantą su rūkyta žuvimi ir daug grietinėlės. Kažką panašaus valgiau, kai pirmą kartą čia atkeliavau, dar kai saloje gyveno žmonių. Šį vakarą ragausime rafinuotesnio recepto varianto, nes apsistojo rafinuotų žmonių grupė. Bent jau jie laiko save tokiais. Pasižiūrėsim, kas bus, kai įkauš.

— Tada reikės pradėti kepti duonelę rytdienos užkandžiams, — šaukiu, patikrinusi sąrašą galvoje.

— Jau ėmiausi jos.

— Ir tortas: jam surinkti reikės nemažai laiko.

Tortas — yra į ką pažiūrėti. Ir turėtų būti. Žinau, kiek jis kainavo. Nuotaka sumokėjo net nemirktelėjusi. Manau, ji pratusi gauti viską, kas geriausia. Kepinys keturių aukštų, tamsiai raudono biskvito, dengto nepriekaištingai baltu glaistu ir išpuošto cukriniais žalumynais, atkartojančiais koplyčios ir pa-

lapinės papuošimus. Dekorą neapsakomai trapus, padarytas pagal tikslius nuotakos pageidavimus, visą dieną keliavo iš ypatingų Dublino tortų kepėjų: reikėjo pavargti, kad atgabentum per vandenį sveiką tortą. Rytoj, žinoma, jis bus sunaikintas. Bet svarbiausia išlaikyti iki tos akimirkos, tuoktuvių. Tos vienos dienos. Ir jis niekaip nesusijęs su santuoka, kad ir ką visi kalbėtų.

Matote, mano profesija — kurti laimę. Todėl ir tapau vestuvių planuotoja. Gyvenimas yra chaotiškas. Visi tai žinome. Nutinka siaubingų dalykų, sužinojau tai dar vaikystėje. Tačiau kad ir kas nutiktų, gyvenimas tėra dienų virtinė. Neįmanoma kontroliuoti ilgiau kaip vienos dienos. Bet vieną gali. Dvidešimt keturios valandos gali būti valdomos, prižiūrimos. Vestuvių diena yra dailus laiko paketėlis, kuriame galiu sukurti kažką tobula, brangintina visą gyvenimą, perlą iš sutrūkusio vėrinio.

Fredis išnyra iš virtuvės su dėmėta mėsininko prikyšte.

— Kaip jautiesi?

Trukteliu pečiais.

— Šiek tiek nervinuosi, jei atvirai.

— Tau pavyks, brangioji. Pagalvok, kiek kartų jau tai darei.

— Bet čia kitaip. Dėl to, kas tuokiasi...

Tikrai sėkmingas žingsnis įkalbinti čia surengti Vilo Sleiterio ir Džulijos Kigan vestuves. Anksčiau dirbau vestuvių planuotoja Dubline. Apsigyventi saloje, restauruoti byrančią, pusiau sugriuvusią Folio pilį į elegantišką dešimties miegamųjų buveinę su svetaine, valgomoju ir virtuve buvo mano idėja. Mes su Fredžiu gyvename čia nuolat, bet vieni du liekame tik labai menką laiko dalį.

— Ššš, — Fredis prieina ir apkabina mane. Iš pradžių suakmenėju. Esu susitelkusi į darbų sąrašą, todėl atrodo, kad šitaip blaškytis nėra laiko. Bet paskui leidžiu sau atsipalaiduoti jo glėbyje, pasimėgauti jo raminama, pažįstama šiluma. Su Fredžiu

gera būti apsikabinus. Galima pavadinti jį mėgstančiu glaustytis. Jam patinka gaminti... toks jo darbas. Prieš persikraustydamas čia vadovavo restoranui Dubline.

— Viskas bus puiku, — sako. — Pažadu. Viskas bus tobulu, — bučiuoja mane į viršugalvį.

Turiu daug šio verslo patirties, bet niekada nesiruošiau renginiui, į kurį tiek pati būčiau investavusi. O ir nuotaka labai konkreti, dėl to, po teisybei, kaltas gali būti jos darbas. Ji leidžia savo žurnalą. Kitą galbūt būtų išvarginę jos reikalavimai, o aš netgi mėgavausi. Be to, man patinka iššūkiai.

Tai gi. Apie mane užteks. Šį savaitgalį svarbiau laiminga pora. Iš visko sprendžiant, jaunikis ir nuotaka kartu dar nelabai seniai. Kadangi mūsų miegamasis taip pat pilyje, greta kitų, vakar juos girdėjome. „Jėzau, — ištarė lovoje Fredis, — negaliu to klausytis.“ Žinau, apie ką jis. Keista, kad kai kada giliausio pasitenkinimo dejonės primena skausmingą vaitojimą. Jaunieji atrodo labai įsimylėję, bet cinikas pasakytų, jog *dėl to* jie negali atitraukti rankų vienas nuo kito. Tiksliau būtų pasakyti, kad jie apimti didelės aistros.

Mes su Fredžiu jau kartu bemaž du dešimtmečius, bet vis tiek yra dalykų, kuriuos slepiu nuo jo ir, esu įsitikinusi, jis nuo manęs. Įdomu pasvarstyti, kiek šie du pažįsta vienas kitą. Ar tikrai žino tamsias vienas kito paslaptėles?

HANA

Antroji pusė

Priešais mus kylo baltakepurės bangos. Žemyne nuostabi vasaros diena, o čia oras gana atšiaurus. Prieš kelias minutes palikome saugų uostelį. Vanduo vis labiau tamsėjo, bangos jau siekė keletą pėdų.

Vestuvių išvakarės, keliaujame į salą. Kaip „ypatingieji svečiai“ nakvosime tenai. Laukiu nesulaukiu. Bent jau manau, kad taip. Šiuo metu reikia kuo nors užimti protą.

— Laikykites! — pasigirsta iš kapitono kabinos už mūsų. Šaukia Matis, vairininkas. Nespėjus mums susigaudyti, valtis šoka nuo vienos bangos keteros tiesiai ant kitos. Vanduo tykšta aplinkui mus didžiule arka.

— Jėzau! — surinka Čarlis ir pastebiu, kad vienas jo šonas permirkęs. Aš stebuklingai beveik neaptaškyta.

— Apkrapino jus? — šūkteli Matis.

Juokiuosi, bet dirbtinai, nes buvo gana baisu. Skrandis vartosi dėl pirmyn, atgal ir į šonus siūbuojančios valtios.

— Uf, — ūkteliu pajutusi, kad tuoj supykins. Pagalvojusi apie pavakarius, suvalgytus prieš lipant į valtį, staiga užsimanau ventti.

Čarlis pasižiūri į mane, uždeda delną ant kelio ir spusteli.

— O, Dieve. Jau prasidėjo?

Mane visada siaubingai užsupa bet koks judesys; kai laukiausi, buvo klaikiausia.

— Mm, hmm. Išgėriau porą tablečių, bet beveik neveikia.

— Klausyk, — greitai keičia kalbą vyras, — aš paskaitysiu tau apie salą, kad negalvotum apie jūrą.

Jis pabrauko per ekraną. Įsikėlė į jį gidą. Amžinas mokytojas, tas mano vyras. Valtis vėl strykteli ir „iPhone“ vos neišleikia jam iš rankų. Čarlis nusikeikia, stveria jį abiem rankomis; negalime sau leisti jį prarasti.

— Nėra čia itin daug, — teisinasi, kai puslapis pagaliau atsiveria. — Daug visko apie Konemara, taip, bet apie pačią salą... ji tokia maža... — Čarlis spokso į ekraną, lyg reikalaudamas ką nors išspausti. — O, štai, radau šį bei tą. — Jis atsikrenkščia ir ima skaityti balsu, kuriuo kalba per pamokas. — *Inis Amplóir*, išvertus į anglų kalbą — Kormoranų sala, nuo vieno galo iki kito yra dviejų mylių ilgio, neplati. Susiformavo iš *didingai* Atlanto vandenyne išnirusio granito luito už kelių mylių nuo Konemaros pakrantės. Didžiumą paviršiaus ploto užima didelė durpinė pelkė, vietiniai ją vadina durpynu. Geriausias, tiksliau, vienintelis būdas apžiūrėti salą — privačia valtimi. Kanalas tarp žemyno ir salos būna itin vėjuotas...

— Dėl to jie neklydo, — murmu, įsikibusi į valties šoną, šokdinama nuo vienos bangos keteros ant kitos. Mano viduriai vartosi atitinkamai.

— Galiu jums daugiau papasakoti, — iš kabinos šaukia Matis. Nesupratau, kad galėjo mus nugirsti. — Iš kelionių vadovo nelabai ką sužinosite apie *Inis Amplóir*.

Mes su Čarliu pasislenkame arčiau kabinos, kad girdėtume. Tas Matis kalba su sodriu mielu akcentu.

— Pirmieji čia atsikraustę žmonės, kiek žinoma, buvo religinė sekta, kurią kažkas persekiojo žemyne, — pradeda porinti jis.

— A, taip, — patvirtina Čarlis, žvilgtelėjęs į gidą, — man regis, kažką mačiau...

— Visko iš to daikto neištrauksite, — suraukęs antakius kartoja Matis ir nė kiek nesutrunka dėl to, kad buvo pertrauk-

tas. — Gyvenau ten visą savo gyvenimą, suprantate... o mano giminė čia jau kelis amžius. Galiu papasakoti daugiau nei tavo internetas.

— Atsiprašau, — nuraudęs tarsteli Čarlis ir įsikiša telefoną į kišenę.

— Taigi, — tęsia Matis. — Prieš kokius dvidešimt metų archeologai juos surado. Visus kartu pelkėje, vieną prie kito, tvirtai surištus. — Kažkodėl man atrodo, kad kapitonas mėgaujasi istorija. — Tobulai išsilaikę, pasakojo, nes pelkėje nėra oro. Išžudyti. Visi mirtinai sukapoti.

— O, — sutinka Čarlis, dirstelėjęs į mane, — nesu tikras...

Jau per vėlu, ta mintis jau mano galvoje: seniai palaidoti kūnai lenda iš juodos žemės. Stengiuosi apie tai negalvoti, bet vaizdinys vis grįžta kaip užstrigusioje vaizdajuostėje. Net palengvėjo, kad skriejant ant kitos bangos sukilo gumulas, nukreipė mano dėmesį kitur.

— Dabar ten niekas negyvena? — guviai klausia Čarlis, mėgindamas pakeisti pokalbio temą. — Be tų naujųjų savininkų?

— Ne, — atsako Matis, — tik vaiduokliai.

Čarlis pabaksnoja ekraną.

— Čia sako, kad sala buvo negyvenama iki devintojo dešimtmečio, kai paskutiniai žmonės, pavilioti vandentiekio, elektros ir šiuolaikinio gyvenimo, nutarė traukti į žemyną.

— O, čia taip sakoma? — Matis atrodo pralinksmedamas.

— Kodėl? — klausiu, bandydama atgauti balsą. — Gal jie išsikėlė dėl kitos priežasties?

Matis jau ketina pradėti pasakoti, tačiau staiga jo veidas persimaino.

— Saugokitės! — suriaumoja.

Mes su Čarliu spėjame įsikibti į turėklus tuo metu, kai valties galas atsiduria ore ir mes smingame į vienos bangos šoną, tuomet mus nubloškia ant kitos. Jėzau.

Užpuolus jūrligei, reikia susirasti kokį nors vieną tašką žiūrėti. Įsmeigiu akis į salą. Ta suploto priekalo formos melsva dėmė horizonte matoma visą kelią nuo žemyno. Džulija būtinai renkasi ką nors pribloškiamo, bet negaliu atsikratyti jausmo, kad tas tamsus pavidalas kūprinasi ir piktai žiūri, nepaisydamas gražios dienos.

— Pritrenkianti, tiesa? — klausia Čarlis.

— Mm, — sakau išsisukinėdama. — Na, tikėkimės, kad ten yra vandentiekis ir elektra. Po šitos kelionės norėsiu pamirkti vonioje.

Čarlis plačiai nusišypso.

— Kiek pažįstu Džuliją, jeigu prieš tai vandentiekio nebuvo, jau bus įvedusi. Juk žinai, kokia ji dalykiška.

Nors esu įsitikinusi, kad vyras leptelėjo netyčia, nuskambėjo kaip palyginimas. Aš tikrai *nesu* pati dalykiškiausia pasaulio moteris. Atrodo, kad nesugebu įžengti į kambarį ko nors nesugadinusi, o nuo tada, kai susilaukėme vaikų, mūsų namai — amžinas šiukšlynas. Kai pasikviečiame žmonių, o tai nutinka retai, sumetu daiktus į spintas ir užremiu duris, todėl atrodo, kad visi namai sulaukė kvapą prieš sprogimą. Kai pirmą kartą kartu nuvykome vakarieniauti į elegantiškus Džulijos namus Islingtone, pasijutau lyg žurnale, lyg jos internetinės platformos „The Download“ iliustracijoje. Vis galvojau, kad ji gali pamėginti ir mane išvalyti kaip kokią prielipą sruogelėmis nepašviesintais plaukais, nevilkinčią vardinių drabužių. Netgi pajutau, jog mėginu slopinti savo akcentą, minkštinti mančesterietiškus balsius.

Mes su Džulija esame visiškos priešingybės. Ir abi — svarbiausios moterys mano vyro gyvenime. Pasilenkiu virš valtys turėklų ir giliai alsuoju jūros oru.

— Tame straipsnyje buvo gera vieta apie salą, — nepasiduoda Čarlis. — Atrodo, ten yra balto smėlio paplūdimių, garsėjančių šioje Airijos dalyje. Kai toks smėlis, vanduo užutėkiuose nusidažo nuostabia turkio spalva.

— O, — atsakau. — Skamba geriau nei durpių pelkė.

— Aha, — sutinka Čarlis. — Gal bus proga pasimaudyti, — jis šypsosi man.

Pažvelgiu į vandenį, labiau pilkai žalios nei turkio spalvos, ir nusipurtau. Bet juk plaukiojau Braitono paplūdimyje, o ten — Atlanto vandenynas. Vis dėlto jis atrodė jaukesnis nei ši laukinė, atšiauri jūra.

— Šis savaitgalis bus maloni pramoga, tiesa? — sako Čarlis.

— Taip, — sutinku. — Tikiuosi.

Galima sakyti, bus trumputės atostogos, kurių seniai neturėjau. O dabar išties reikia.

— Vis vien nesuprantu, kodėl Džulija pasirinko kažkokią salą Airijos pakrantėje, — priduriu. Tik ji galėtų išsirinkti tokią ypatingą vietą, į kurią norintys pakliūti vestuviniškai gali nuskęsti. — Juk galėjo sau leisti pasirinkti bet ką, ko tik panorėtų.

Čarlis suraukia antakius. Jis nemėgsta kalbėti apie pinigus, sutrinka. Tai viena iš priežasčių, kodėl jį myliu. Tik kartais, labai retai, negaliu susilaikyti nepasvajojusi, kaip būtų, jeigu turėtume jų bent kiek daugiau. Mes daug vargome tyrinėdami dovanų sąrašą ir netgi šiek tiek susiginčijome. Maksimaliai galime skirti dovanai penkiasdešimt svarų, bet Čarlis užsispyrė padovanoti ką nors ypatinga, nes jie su Džulija tokie seni bičiuliai. Kadangi dovanų sąrašas buvo iš „Liberty“ parduotuvės, už 150 svarų, dėl kurių pagaliau nusileidau, teįstengėme nupirkti niekuo neypatingą keraminį dubenį. Sąraše buvo *kvapioji žvakė* už du šimtus.

— Juk pažįsti Džuliją, — sako man Čarlis, kai valtis vėl neria žemyn ir atsimuša į kažką kiečiau nei vanduo, todėl kildama dar ir klaikiai susverdėja. — Ji mėgsta elgtis kitaip nei visi. Ir gali būti, kad tai susiję su airiška jos tėvo kilme.

— Maniau, kad ji nebendrauja su tėvu?

— Viskas daug sudėtingiau. Jo šalia niekada nebuvo, jis yra tikras šmikis, bet Džulija visada jį savotiškai dievino. Todėl ir

norėjo, kad prieš daugybę metų išmokyčiau buriuoti. Matai, tėvas turėjo jachtą, Džulija troško, kad jis didžiuotųsi savo dukra.

Sunku įsivaizduoti kam nors įtikti norinčią Džuliją. Žinau, kad jos tėvas svarbus šulas, viską pradėjęs nuo nulio. Kaip traukinio mašinisto ir slaugės dukterį, kuriai nuolat trūko pinigų, mane žavi — ir kelia įtarimą — krūvas pinigų turintys žmonės. Man jie atrodo visai kitos rūšies, žvilgančių ir pavojingų stambių kačių padermės.

— Galbūt salą išrinko Vilas, — sakau. — Būtų visai pagal jį.

Jaučiu, kad pilve suspurda jaudulys pagalvojus, jog susipažinsiu su tokia garsenybe. Sunku galvoti apie Džulijos sužadėtinį kaip apie visiškai realų asmenį.

Slapčia stebėjau tą šou. Man atrodė labai neblogas, nors sunku likti objektyviai. Žavi mintis, kad Džulija su tuo vyru... liečia jį, bučiuoja, miega su juo. Netrukus *ištekės* už jo.

Pagal to šou formatą Vilas kažkur paliekamas surištas, užrištomis akimis vidury nakties. Tarkime, miške ar arktinėje tundroje. Neturi nieko daugiau, tik drabužius, kuriais vilki, ir galbūt peilį prie diržo. Jis turi išsilaisvinti ir sugrįžti į susitikimo vietą, pasitelkęs savo išradingumą ir navigacinius įgūdžius. Dramos elementų netrūksta: viename epizode jam teko tamsoje kirsti krioklį, kitame užpuolė vilkai. Kartais staiga prisimeni, kad operatoriai stebi jį, filmuoja. Jeigu būtų išties taip blogai, juk atskubėtų padėti? Bet jiems tikrai sekasi perduoti pavojaus jausmą.

Užsiminus apie Vilą Čarlio veidas apstemta.

— Aš vis dar nesuprantu, kodėl teka už jo taip menkai pažinodama, — sako. — Bet tokia jau ta Džulija. Kai sugalvoja ką nors, veikia nedelsdama. Paminėsi mano žodį, Hana, jis kažką slepia. Man atrodo, nėra tas, kuo apsimeta.

Štai kodėl stebiu šou slapčia. Žinau, kad mano vyrui nepatiktų. Kartais negaliu negalvoti, kad jo antipatija Vilui primena pavydą. Labai tikiuosi, kad taip nėra. Nes ką tai galėtų reikšti?

Man regis, antipatija susijusi su Vilo bernvakariu. Čarlis išvyko ten kaip Džulijos draugas, kas ir taip nieko gero. Grįžo po savaitgalio Švedijoje kaip nesavas. Vos tik užsimindavau apie bernvakarį, keistai suakmenėdavo. Todėl pasistengiau tai pamiršti. Juk grįžo sveikas ir gyvas, taip?

Jūra, atrodo, darosi vis atšiauresnė. Sena žvejų valtis vartosi į visas puses vienu metu kaip tie rodeo automatų buliai, nori ištrenkti mus per bortą.

— Ar tikrai saugu toliau plaukti?! — šaukiu Mačiui.

— Aha! — atsiliepia jis per bangų mūšą, vėjo staugimą. — Galima sakyti, dar gera diena. Iki *Inis Amplóir* liko nebedaug.

Jaučiu prie kaktos prilipusias šlapias plaukų sruogas, o visi kiti plaukai sukelti virš galvos ir suvyti į kaltūną. Galiu tik įsivaizduoti, kaip išlipusi į krantą pasirodysiu Džulijai, Vilui bei likusiems.

— Kormoranas! — šaukia Čarlis ir rodo man. Žinau, jis ir toliau stengiasi nukreipti mano dėmesį nuo supimo. Jaučiuosi kaip mažas vaikas, nuvestas pas gydytoją skiepytis. Bet žiūriu, kur rodo jo pirštas — į siaurą juodą galvą, išnyrančią iš bangų it miniatiūrinio povandeninio laivo periskopas. Paskui miklus juodas paukštis vėl paneria. Kaip įmanoma jaustis it namie tokiomis nedraugiškomis sąlygomis?

— Kažką skaičiau straipsnyje apie kormoranus, — sako Čarlis ir vėl išsitraukia telefoną. — A, štai. Atrodo, jie čia, šioje pakrantėje, gana paplitę. — Ir tęsia jau pedagogo balsu: „Kormoranas yra gero vardo neturintis paukštis vietos folklore. „O dangau.“ Senovėje jis buvo laikomas godumo, nesėkmės ir blogio simboliu.“

Stebime, kaip kormoranas išnyra į vandens paviršių. Aštriame snape maža sidabrinė žuvytė, paskui paukštis prasižioja ir praryja ją.

Skrandis apsiverčia. Atrodo, kad pati prarijau tą greitą ir sliđią žuvelę, kad ji dabar plaukioja mano pilve. Kai valtis pasuka kita kryptimi, puolu prie valtios krašto ir išvemiui pavakarius.

DŽULIJA

Nuotaka

Stoviu mūsų kambaryje priešais veidrodį. Savaiame suprantama, kambarys didžiausias ir elegantiškiausias iš visų miegamųjų. Vos pasukusi galvą pro langus matau jūrą. Oras šiandien tobulas, saulė taip mirguliuoja bangose, kad beveik negali į jas žiūrėti. Tegu tas prakeiktas oras toks lieka ir rytoj.

Mūsų kambarys — vakarinėje pastato pusėje, ši sala yra labiausiai nutolusi į vakarus visoje pakrantėje, todėl niekas per tūkstančius mylių neskiria manęs nuo Amerikos. Man patinka taip galvoti. Pati Folio pilis yra nuostabiai restauruotas penkio-likto amžiaus statinys, vienijantis prabangą ir amžinumą, didybę ir komfortą: akmenines grindis dengia senoviniai kilimai, įrengtos vonios ant letenos formos kojelių, židiniuose dega durpių briketai. Pilis pakankamai erdvi, kad joje tilptų visi mūsų svečiai, bet ne per didelė, todėl jautiesi intymiai. Tobula. Viskas bus tobula.

Negalvok apie raštelį, Džulija.

Aš *negalvosiu* apie raštelį.

Velnias. *Velnias*. Nežinau, kodėl jis man taip įstrigo. Niekada nepasiduodavau panikai, nebuvau iš tų, kurios pabunda trečią valandą nakties apie ką nors galvodamos. Iki šiol nebuvau.

Raštelį radau pašto dėžutėje prieš tris savaites. Jame raginama netekėti už Vilo. Atšaukti vestuves.

Kažkodėl mane veikia tas niūrus perspėjimas. Kai tik pagalvoju apie jį, pilvo duobutėje įsitaiso nerimas. Šiurpas.

Aišku, tai juokinga. Paprastai tokio dalyko net neprisi-
minčiau.

Vėl pažvelgiu į veidrodį. Vilkiu suknelę. *Tą* suknelę. Pama-
niau, kad svarbu pasimatuoti paskutinį kartą vestuvių išvaka-
rėse, dar kartą pasitikrinti. Pastarąjį kartą matavausi praėjusią
savaitę, bet vietos atsitiktinumui nepalieku. Kaip ir tikėjaisi,
atrodo tobula. Sunkus balkšvas šilkas atrodo tarsi išlietas ant
manęs, su korsetu, sukuria smėlio laikrodžio figūros įspūdį. Jo-
kių nėrinių ir raukinių, jie ne man. Šilko pūkelis toks subtilus,
kad galima liesti tik su specialiomis pirštinėmis, kurias, žinoma,
ir mūviu. Kaina kosminė. Bet buvo verta. Nesidomiu mada dėl
mados, bet gerbiu drabužių galią sukurti tinkamą optinį vaizdą.
Iškart supratau, kad ši suknelė pavėrs mane karaliene.

Vakarui baigiantis ji tikriausiai bus nešvari, bet netgi aš
negaliu to pakeisti. Tiesiog patrumpinsiu ją žemiau kelių ir nu-
dažysiu tamsesne spalva. Juk esu be galo praktiška. Aš visada,
visada turiu planą, nuo pat mažens turiu.

Nueinu prie sienos, ant kurios prismeigiau stalo planą. Vi-
las sako, kad lyg generolas ruošiu savo kampanijos žemėlapi.
Bet juk tai svarbu, tiesa? Nuo to, kaip susodinsi, priklauso, ar
svečiai mėgausis per vestuves, ar nuobodžiaus. Žinau, kad iki
šio vakaro turėsiu jį išstobulinti. Planavimas — svarbiausias da-
lykas. Juk taip „The Download“ per keletą metų iš tinklaraščio
virto visaverčiu internetiniu žurnalu su trisdešimt darbuotojų.

Dauguma svečių atvyks į vestuves rytoj, naktį grįš į savo
viešbučius žemyne. Mėgavausi kvietimuose rašydama *valtys vi-
durnaktį* vietoj įprastų *karietų*. Bet svarbiausi mūsų svečiai liks
Folio pilyje saloje su mumis šiandien ir rytoj. Rinktinis svečių
sąrašas. Vilui teko svarstyti, kurie jo draugai bus pabroliai, nes
turi jų daugybę. Man nebuvo taip sunku, nes turiu tik vieną pa-
mergę — netikrą seserį Oliviją. Daug draugių neturiu. Kaip ir
laiko nešioti paskalas. Moterų grupelės man nemaloniai prime-

na kandžių mergšių mokykloje šutvę, kuri niekada nepriėmė manęs į savo ratą. Nustebau pamačiusi tiek moterų mergvakaryje, tačiau dauguma jų buvo mano žurnalo darbuotojos arba Vilo draugų partnerės. Artimiausias mano bičiulis yra vyras, Čarlis. Dėl to ši savaitgalį vyriausiasis pabrolys bus *mano*.

Čarlis su Hana jau pakeliui, paskutiniai šio vakaro svečiai. Bus taip gera vėl pamatyti Čarlį. Jau seniai buvome susitikę vien suaugusieji, be jo vaikų. Kadaisė nuolat kartu leisdavome laiką... net jam pradėjus susitikinėti su Hana. Jis visada rasdavo man laiko. Bet susilaukęs vaikų tarsi išsikraustė į kitą karalystę, kur „vėlai“ reiškia vienuoliktą valandą, kur bet koks išėjimas be vaikų turi būti kruopščiai suderintas. Tik tada ėmiau gailėtis, kad tenka juo dalytis.

— Atrodai pribloškiamai.

— O! — pašokusi pamatau jį veidrodyje. Vilas. Jis stebi mane pasirėmęs į staktą.

— Vilai! — sušunku. — Aš su vestuvine suknele! Išėik! Neturėtum manęs matyti...

Jis nepajuda iš vietos.

— Negi neleisi man apžiūrėti iš anksto? Be to, jau pamačiau, — jis ima artėti prie manęs. — Nėra prasmės verkti dėl šilko. Tu atrodai... Jėzau... laukiu nesulaukiu, kada pamatysiu tave ja pasipuošusia ir einančią altoriaus link, — jis atsistoja už manęs ir uždeda rankas ant plikų pečių.

Turėčiau būti įtūžusi. Ir *esu*. Nors jaučiu, kad pyktis putoja lauk, jo delnai liečia mane, slysta pečiais rankų link, pajuntu tą pirmą geismo krustelėjimą. Dar primenu sau, jog netikiu prietarais, kad jaunikiai negalima anksčiau laiko išvysti vestuvinės nuotakos suknelės... niekada tokiais dalykais netikėjau.

— Tavęs čia būti neturėtų, — atžariai sakau, bet išeina pusėtinais įtikinamai.

— Pažvelk į mus, — sako Vilas, veidrodyje susitikus mūsų

akims, jam braukiant pirštu man palei skruostą. — Kaip gerai atrodome kartu.

Jis teisus, gerai. Esu tamsiaplaukė, blyškios odos, o jis toks šviesus ir įdegęs. Bet kur būtume žavingiausia pora. Neapsimeitinėsiu, kad manęs nejaudina, kokie atrodome išoriniam pasauliui... ir atrodysime savo svečiams rytoj. Galvoju apie visas tas mergaites iš mokyklos, kadaise mane erzindavusias, kad esu stora kalikė (pražydaū vėlai), ir sakau sau: tai kas juokiasi paskutinė?

Vilas krimsteli man į pliką petį. Geismas perveria pilvą, pokšteli lyg elastine juosta. Su juo pokšteli ir paskutinis mano pasipriešinimas.

— Jau beveik baigei?

Žiūrėdamas man per petį tyrinėja stalo planą.

— Dar ne iki galo žinau, kur visus susodinsiu, — atsakau.

Vilas tylėdamas skaito sąrašą, šiltai alsuodamas man į kaklą, į raktikaulį. Užuodžiu losjoną po skutimosi: kedras ir samanos.

— Mes pakvietėme Pirsą? — tyliai paklausia. — Neprisimenu, kad būtų buvęs mano sąrašė.

Šiaip ne taip pavyksta nevartyti akių. Kvietimus siunčiau aš. Aš tobulinau sąrašą, rinkau kvietimus, dėliojau adresus, pirkau pašto ženklus, kiekvieną išsiunčiau pati. Vilo dažniausiai namie nebūdavo, filmavosi naujoje serijoje. Ir labai dažnai lepletėdavo dar kokį vardą, kurį pamiršo paminėti. Manau, galų gale jis kruopščiai patikrino sąrašą, sakydamas, jog nori būti įsitikinęs, kad nieko nepraleidome. Pirsas buvo pridurtas vėliau.

— Jo sąrašė nebuvo, — pripažįstu, — bet susitikau su jo žmona „The Groucho“. Ji paklausė apie vestuves, atrodė kvailystė jų nepakviesti. Kodėl jų nepakvietėme?

Pirsas yra Vilo šou prodiuseris. Jis malonus vyrukas, atrodė, kad visad gerai sutaria su Vilu. Net negalvodama išplėčiau kviestinių svečių sąrašą.

— Puiku, — sako Vilas. — Taip, žinoma, logiška. — Tik balse atšiauri gaidelė. Kažkodėl jį tai neramina.

— Klausyk, brangusis, — sakau apsidydama jo kaklą. — Maniau, apsidžiaugsi, kad juos pakviečiau. Jie tikrai atrodė patenkinti, kad pasiūliau.

— Aš nieko prieš, — atsargiai atsako Vilas, — tiesiog netikėta, ir tiek. — Jo rankos nuslysta man ant liemens. — Nė kiek neprieštarauju. Tiesą sakant, *geras* siurprizas. Su jais bus smagu.

— Gerai. Taigi, ketinu sodinti vyrus ir žmonas šalia. Tinka?

— Amžina dilema, — šaipydamasis atsako.

— Dieve, žinau... bet žmonėms juk rūpi tokie dalykai.

— Na, — tęsia jis, — jeigu mudu būtume svečiai, žinau, kur norėčiau sėdėti.

— Na ir kur?

— Tiesiai priešais tave, kad galėčiau daryti tai, — jis nuleidžia ranką ir pakelia šilko sijoną.

— Vilai, — priekaištauju, — šilkas...

Jo pirštai jau surado nėriniuotą mano kelnaičių kraštą.

— Vilai, — susinervinusi šūkteliu, — ką tu... — Kai jo pirštai įsmunka po kelnaitėmis ir ima skverbtis gilyn, šilkas nelabai berūpi. Galva atsiremiu jam į krūtinę.

Savęs neatpažįstu. Nesu iš tų žmonių, kurie susižada vos po kelių mėnesių pažinties... ar teka praėjus keliems mėnesiams po sužadėtuvių. Bet nesutikčiau, kad tai impulsyvus įsimylėjimas, kaip kai kas tikriausiai įtaria. Netgi priešingai. Tai galvojimas savo galva, žinojimas, ko nori, ir tikslingas siekimas.

— Galime pasimylėti čia pat, — šiltai murma Vilas man į kaklą. — Juk turime laiko, tiesa?

Mėginu atsakyti „ne“, bet jo pirštai tęsia savo darbą ir žodis virsta ilga, pratisa aimana.

Su visais kitais partneriais imdavau nuobodžiauti jau po kelių savaičių, seksas per greitai tapdavo rutina, darbu. Su Vilu

jaučiuosi niekaip nepasisotinanti... nors tam tikra prasme esu pasisotinusi labiau, nei būdama su koku kitu mylimuoju. Ir ne vien dėl to, kad jis toks gražus... nors, žinoma, objektyviai yra gražuolis. Šito nepasisotinimo šaknys Gilesnės. Jaučiu, kad trokštu jį užvaldyti. Kiekvienas aktas yra bandymas turėti jį... nors niekada iki galo nepavyksta, esminė jo dalis visada lieka man nepasiekiamą, nuslysta po paviršiumi.

Ar dėl to kalta jo reputacija? Faktas, kad tapęs garsenybe tam tikra prasme tampa vieša nuosavybe? Ar kažkas kito, kažkas esminio? Slapto ir nepažinto, paslėpto nuo akių?

Ta mintis neišvengiamai primena raštelį. Bet apie jį negalvosiu.

Vilo pirštai tęsia darbą.

— Vilai, — neįtikinamai priešinuosi, — gali kas nors užėti.

— Dar labiau jaudina, tiesa? — kužda jis.

Taip, taip, tikriausiai. Vilas išties praplėtė mano seksualinius horizontus. Supažindino su seksu viešose vietose. Mylėjome naktį parke, beveik tuščios kino teatro salės galinėje eilėje. Prisiminusi visa tai stebiuosi savimi: negaliu patikėti, kad tai dariau. Juk Džulija Kigan nelaužo įstatymų.

Vilas yra vienintelis vyras, kuriam leidau save filmuoti nuoga... vieną kartą, ir dar mylintis. Žinoma, sutikau tik mums susižadėjus. Nesu kokia sumauta kvailė. Bet tai Vilo užgaida, o kai jau pradėjome, negalėjau pasakyti, kad man iki galo *patiko*... jaučiausi netekusi kontrolės, o anksčiau visus iki vieno santykius kontroliuodavau aš... Kita vertus, tas valdžios praradimas savotiškai svaigina.

Girdžiu, kaip jis atsisega diržą, vien tas garsas perveria mane it elektros iškrova. Šiurkštokai stumteli mane prie tualetinio stalelio. Įsitveriu baldo. Pajuntu prisispaudusią, tuoj į mane įsmuksiančią penio galvutę.

— Alio, alio? Čia kas nors yra? — virsteli durys.

Šūdas.

Vilas atsitraukia nuo manęs, girdžiu, kaip kuičiasi su džinsais, diržu. Jaučiu, kaip nusileidžia sijonas. Šiaip ne taip atsisuku.

Tarpduryje atsišliejęs stovi Džonas, Vilo pabrolys. Kiek jis matė? *Viską?* Jaučiu, kaip į skruostus tvoksteli karštis, širstu ant savęs. Širstu ant jo. Aš *niekada* neraustu.

— Atsiprašau, balandėliai, — sako Džonas. — Kažką sutrukdžiau? — Jis dar ir šaiposi? — O... — jis pastebi, kuo esu apsiirengusi. — Ar čia?... Sako, kad negeras ženklas...

Noriu paimti ką nors ir sviesti į jį, surikti, kad nešdintųsi. Bet stengiuosi elgtis gražiai.

— Dėl Dievo meilės, — atsakau, tikėdamasi, kad tonas paaškins: *ar atrodau kretinė, tikinti tokiais dalykais?* Kilsteliu antakį ir sukryžiuoju ant krūtinės rankas. Esu pakelto antakio meistrė... jis daro fantastišką poveikį. Tegul išdrįsta pasakyti dar bent žodį. Kad ir kokiu šaunuoliu dedasi, man regis, šiek tiek manęs prisibijo. Žmonės dažniausiai manęs prisibijo.

— Mes tiesiog tikrinome stalo planą, — sakau jam. — Sukliudei.

— Na, jaučiuosi kaip visiškas mulkis, — tarsteli. Matau, kad jis išsigandęs. Gerai. — Ką tik supratau, kad pamiršau kai ką labai svarbaus.

Jaučiu, kaip širdis ima plakti smarkiau. Tik jau ne žiedus. Sakiau Vilui, kad nepatikėtų jam žiedų iki paskutinės minutės. Jeigu Džonas pamiršo žiedus, už savo veiksmus neatsakau.

— Kostiumą, — patikslina. — Buvau paruošęs kelionei, įvilkęs į maišą... ir tada, paskutinę minutę... na, nežinau, kas atsitiko. Galiu tik pasakyti, kad tebekaba ant mano durų Anglijoje.

Nusisuku nuo jų abiejų, išeinančių iš kambario. Susikaupiu, kad neleptelėčiau ko nors, ko vėliau gailėčiausi. Šį savaitgalį reikia tvardyti. Garsėju kaip pasiduodanti nuotaikai, ne-

sididžiuoju tuo, vis dar nemoku valdytis, nors jau patobulėjau. Įtūžis nuotakai netinka.

Tiesiog nesuprantu, kodėl Vilas draugauja su Džonu, kodėl iki šiol neišbruko jo iš savo gyvenimo. Ir tikrai ne šmaikštus liežuvis jį čia atvedė. Tas vaikinys atrodo nekenksmingas, mano nuomone... manau, kad boružės nenuskriaustų, bet jie tokie skirtingi. Vilas toks motyvuotas, toks sėkmingas, taip protingai save pateikia. Džonis yra suskretėlis. Nevykėlis. Kai paėmėme jį iš vietinės traukinių stoties, trenkė žole ir atrodė miegojęs ne lovoje. Tikėjau, kad prieš čia važiuodamas bent jau nusiskus ir apsikirps. Juk normalu tikėtis, kad pabrolys neatrodys kaip urvinis, tiesa? Vėliau nusiūsiu Vilą į jo kambarį su skustuvu.

Vilas jam per geras. Netgi parūpino, kad Džonas galėtų dalyvauti „Ištverk naktį“ filmavimo atrankoje, iš ko, suprantama, išėjo šnipštas. Kai paklausiau Vilo, kodėl tamposi su Džonu, jis viską nurašė „istorijai“. „Pastaruoju metu turime mažai bendro, — atsakė, — bet kartu nuėjome ilgą kelią.“

O Vilas gali būti negailestingas. Jei atvirai, ko gero, ši savybė ir patraukė mane prie jo susipažinus. Mums abiem bendra savybė. Ne mažiau nei auksinė išvaizda, jo kerinti šypsena — mane patraukė jo ambicijos, kurias užuodžiau po išoriniu žavesiu.

Todėl ši draugystė man kelia didžiausią rūpestį. Kam Vilui tampytis su tokiu kaip Džonas, vien tik dėl bendros praeities? Nebent yra tos praeities supančiotas.